

Endringsforslag til tredje Behandling indkaldtes til næste Dags Middag Kl. 1.

Man gif derefter til den næste Sag paa Dagsordenen, som var:

Første Behandling af „Forslag til Lov om Forhøielse af Invalideforsørgelser.

(Lovforslaget findes i Tillæg A.)

Fornanden: Da Forslaget ikke har foreligget i den i Forretningsordenen foreskrevne Tid, vil der til dets Foretagelse kræves Thingets Samtykke.

Uden Afstemning meddeltes det i saa Henseende fornødne Samtykke.

J. M. Hansen: Som jeg allerede fortellig meddelte det ærede Thing, da jeg indbragte nærværende Lovforslag, er det fremkommet paa Grund af, at et Lovforslag, som var forelagt af Regjeringen, og som dels gif ud paa Pensionering af Underklasserne, dels paa en Forhøielse af Invalideforsørgelsen, af Udvalgets Flertal ikke vilde kunne indstilles til Vedtagelse i den Skikkelse, hvori det forelaa. Efter at have undersøgt Spørgsmaalet nærmere, fandt man nemlig, at der kunde være god og grundet Anledning til ogsaa at udfæste en Understøttelse af denne Natur til civile Invalider, og at det saaledes var ønskeligt, at en Lov om Invalideforsørgelse maatte komme til at omhandle baade militære og civile Invalider. Det var nemlig en Mening, som gjorde sig almindelig gjældende i Udvalget, at ogsaa Statens Tjenere i civile Stillinger, der under Udøvelsen af deres Embedsforretninger enten mistede Livet, hvorved deres Efterladte maatte kunne faae Krav paa en Understøttelse, eller mistede deres Lemmers Førlighed og derved bleve satte ude af Stand til fremtidigt at tjene i de Stillinger, hvori de befandt sig, var der god Grund til i saadanne Tilfælde at indrømme en Understøttelse i Lighed med den, der er indrømnet de militære Invalider. Da en saadan Udvidelse af dette Lovforslag ikke kunde antages at ville kunne gennemføres i nærværende Samling, var det Udvalgets Flertals Mening, at man dog ikke paa Grund af denne Hindring burde undlade at gjøre Sit til, at vore militære Invalider virkelig kunde faae nogen Forhøielse af den Understøttelse, der hidtil er tilstaaet dem. Til denne Betragtning kom vi dels paa Grund af den Omstændighed, at der er Dyrtd, men væsentligst dog af andre Hensyn, idet det var vor Mening, at den Understøttelse, der hidtil var tilstaaet Invalider, som ved Fædrelandets Forsvar have mistet deres Førlighed, eller Efterladte efter bortgaaene Krigere, maatte antages i det Hele at være for lav, at der altsaa, selv uden at Livsformødenhederne vare stegne i

Pris, var al Anledning til at forhøie Understøttelsen for Invalider. Det stillede sig saaledes for os, at den Bei, man maatte gaa, maatte være den, midlertidig for det kommende Aar at staffe dem en saadan forhøiet Understøttelse, og at det maatte ske ved et Forslag paa Finansloven. Udvalgets Mindretal, der principielt holdt for, at man skulde søge at faae den Del af Lovforslaget, der angik de militære Invalider, gennemført, med et Forbehold af, at en senere Lov vilde kunne vedtages ved Siden deraf for de civile Invalider, var enigt med Flertallet i, at naar Loven ikke kunde antages at ville blive gennemført, var det ønskeligt, at man paa Finansloven fik vedtaget en saadan Forhøielse. Da dette Spørgsmaal reistes mellem 2den og 3die Behandling i Finansudvalget, mødte det imidlertid Modstand hos Finansministeren, og paa Grund af denne Modstand undlod Finansudvalget og dets enkelte Medlemmer at stille de Forslag, som vi i Hærundervalget vare gaaede ud fra burde stilles. Da det nu viste sig, at en saadan Forhøielse for Invaliderne ikke var kommen ind paa Finansloven, og denne var gaaet fra Folkethinget, var den eneste Bei, som man kunde gaa, naar man ikke vilde opgive hele Sagen, jo den at forsøge ved en særlig Lov at faae indrømnet disse militære Invalider den tilsigtede Forhøielse. Finansministeren gif ind derpaa, og for at Tiden, da Samlingen jo er temmelig langt fremrykket, ikke skulde blive unyttigt anvendt, meddelte han i et Udvalgsmøde et Udkast til en saadan Lov, som han vilde kunne tiltræde, og Udvalget overveiede derpaa, hvorvidt man vilde indbringe et saadant Lovforslag, som det var Finansministerens Mening, at Udvalget maatte indbringe. Til denne Overveielse var der i dette Dieblit ikke givet Hærundervalget meget over ti Minuter, og der var altsaa ikke lang Tid til at diskutere selve Indholdet af Lovforslaget. Man vedtog da at indbringe det saaledes, som Finansministeren havde ment at kunne tiltræde det, og man vedtog i Hærundervalget enstemmigt at anmode mig om at indbringe det. Da jeg var Formand i Hærundervalget, og det ikke ansaas for rigtigt, at alle Udvalgets Medlemmer optraadte som Forslagsstillere, enedes man ved en Afstemning om at anmode mig om som Forslagsstiller at indbringe det i Thinget. Saaledes er Sagens Historie indtil dette Dieblit. Jeg indbragte det strax, for at ikke Tiden skulde gaa ubenyttet hen. Nu er det imidlertid klart, hvad jeg ved nærmere Overveielse er kommen til at tænke over, at naar, den tilsigtede Forhøielse for et Aar ikke kunde gives paa Finansloven, saa var der ingen Grund til at blive staaende ved at give de Naagjældende en Forhøielse for et enkelt Aar, naar man dog skulde vedtage en særlig Lov om dette Forhold. Det er jo slet ikke givet som sikkert, at en saadan almindelig Invalideforsørgelseslov for Militære og Civile vil